

Arrest

nr. 115 728 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 14 september 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 16 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 21 september 2010 met nr. 48 328.

1.3. Verzoeker diende op 6 april 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 18 mei 2011 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.5. Verzoeker diende op 13 september 2011 een derde asielaanvraag in.

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 oktober 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 24 oktober 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.8. Het beroep tegen de in punt 1.6. vermelde beslissing werd bij arrest van 26 maart 2013 met nr. 99 819 door de Raad verworpen.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 8 april 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.10. Verzoeker diende op 3 mei 2013 een vierde asielaanvraag in.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 7 mei 2013 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S.(...) R.(...)

geboren te (...), op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 03.05.2013 (2) .

Overwegende dat

betrokkene op 14.09.2009 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 19.04.2010 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 18.05.2010 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 23.09.2010 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 06.04.2011 een tweede asielaanvraag indiende, die op 18.05.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 13.09.2011 een derde asielaanvraag indiende, waarbij hem op 17.10.2012 opnieuw de vluchtelingenstatus, en het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het CGVS; betrokkene op 15.11.2012 ook tegen deze beslissing schorsend beroep aantekende bij de RVV, waar op 29.03.2013 de beslissing van het CGVS wederom bevestigd werd; betrokkene op 03.05.2013 een vierde asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij een FIR (dd. 27.12.2012) naar voren brengt, alsook een proces verbaal (dd. 27.12.2012) een charge sheet (dd. 04.04.2013) en een arrestatiebevel (dd. 11.04.2013); betrokkene tevens in het bezit is van de enveloppe waarin hij deze documenten zou ontvangen hebben; betrokkene aan de hand van deze documenten zijn oorspronkelijke vluchtmotieven alsnog wil staven; echter dient opgemerkt te worden dat de vluchtmotieven van betrokkene reeds gedurende zijn vorige asielprocedures beoordeeld werden; er daarbij door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan het asielrelaas van betrokkene; dan ook door de Belgische asielinstanties geconcludeerd werd dat documenten een geloofwaardig relaas wel kunnen ondersteunen, maar dat ze de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet kunnen herstellen; overigens ook gesteld werd dat vervalste documenten in Bangladesh gemakkelijk te verkrijgen zijn; voornoemde documenten niet van die aard zijn dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen en dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen beschouwd worden; betrokkene vervolgens ook een brief van zijn advocaat in Bangladesh (dd. 25.04.2013 naar voren brengt; de bewijswaarde van dergelijke brief gering is; deze brief immers op eenvoudig verzoek van betrokkene is opgesteld door

diens advocaat, wiens taak erin bestaat de belangen van zijn cliënt te behartigen, wat betekent dat deze brief niet als een objectief element kan beschouwd worden, maar louter als een verklaring vanwege een niet onbevooroordeelde bron; betrokkene dan ook over geen enkel begin van bewijs beschikt teneinde aan te tonen dat zijn leven in gevaar is in Bangladesh en dat hij er (onterecht) verdacht zou worden van de moord op A.(...) K.(...); betrokkene evenmin kan aantonen dat zijn familie vreest aangevallen te zullen worden door de familie van A.(...) K.(...); dit immers louter beweringen zijn van betrokkene, zonder meer; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, waarvan het laatste dateert van 12.04.2013, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn eerste en enig middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verder maakt verzoeker in zijn verzoekschrift gewag van een “*manifeste appreciatievergissing*” in hoofde van de verwerende partij. Verzoeker betoogt hierbij als volgt:

“De vorige en derde asielaanvraag van verzoeker werd afgesloten door het op 26/03/2013, hetzij na de terechtzitting van 13/03/2013 voor de RVV, gewezen arrest.

Ter staving van de door tegenpartij aangehaalde motivatie als zou de huidige en vierde asielaanvraag van verzoeker niet steunen op nieuwe gegevens m.b.t. feiten of situaties die zich hebben voorgedaan in de laatste fase van de vorige asielprocedures, stelt tegenpartij onterecht dat de door verzoeker nieuw neergelegde stukken niet voldoende geloofwaardig zijn (o.a. een order sheet dd. 04/04/2013, een arrestatiebevel dd. 11/04/2013, een FIR dd. 27/12/2012 en een proces-verbaal dd. 27/12/2012, met vertaling naar het Engels, samen met een brief van zijn advocaat in Bangladesh dd. 25/04/2013 en de omslag met verzendingsdatum van deze documenten), enkel om reden dat de bewijswaarde van dergelijke brief van zijn advocaat gering is, omdat het niet als een objectief element kan beschouwd worden, maar louter als een verklaring vanwege een niet-onbevooroordeelde bron, en omdat het CGVS voordien de eerder door verzoeker neergelegde documenten als vals bestempelde en dat het in Bangladesh zeer gemakkelijk is om valse documenten te bekomen.

Tegenpartij leidt eruit af dat betrokkene over geen enkel begin van bewijs beschikt teneinde aan te tonen dat zijn leven in gevaar is in Bangladesh en dat hij er onterecht verdacht zou zijn van moord.

Eerst en vooral geeft tegenpartij zelf toe dat deze documenten wel degelijk nieuw zijn, doch dat hun geloofwaardigheid ondermijnd wordt, gelet op het vals geacht karakter van de door verzoeker eerder neergelegde documenten.

Aldus raakt deze motivatie de grond zelf van deze nieuwe stukken, waartoe de beoordeling enkel behoort tot de bevoegdheid van het cgvs en kon tegenpartij bezwaarlijk stellen dat deze stukken geen nieuwe gegevens aanbrengen m.b.t. feiten of situaties die zich hebben voorgedaan in de laatste fase van de asielprocedures.

Hetzelfde geldt voor de aantijging van tegenpartij over de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde stukken, waarvan de beoordeling enkel behoort tot de bevoegdheid van het cgvs.

De stellingname van dvz omtrent het al dan niet geloofwaardig zijn van nieuw neergelegde stukken valt inderdaad buiten de perken van zijn bevoegdheid, die hem enkel toelaat zich uit spreken over het nieuwe karakter van deze stukken.

Het behoorde dus aan tegenpartij de vierde asielaanvraag van verzoeker over te dragen aan het cgvs, quod non in casu, in miskenning van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Aldus heeft tegenpartij de in het middel aangewend artikel miskend en een manifeste appreciatievergissing begaan."

2.2. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het (oude) artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalde het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

(Oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die (oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkte zich in het kader van (oude) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag volgende documenten neerlegde: een FIR, een proces-verbaal, een charge sheet, een arrestatiebevel, een enveloppe en een brief van zijn advocaat in Bangladesh. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op 7 mei 2013 naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag het volgende:

"Uw hoeveelste aanvraag is dit ?

Vierde asielaanvraag. Niet teruggekeerd naar land van herkomst

Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag ?

Heeft u nieuwe documenten die u aanbrengt voor deze asielaanvraag?

-Brief van betrokkene zijn advocaat (origineel gezien)

Volgens betrokkene staat het volgende in het document :

Mijn advocaat bevestigt dat ik beschuldigd word van de moord op A.(...) K.(...) op 26.12.2012. Hij bevestigt dat mijn leven niet veilig is in Bangladesh en dat de politie op zoek is naar mij. Hij bevestigt ook dat er een arrestatiebevel tegen mij loopt.

Volgens de tolk (122) staat het volgende in het document :

Brief opgesteld op 25.04.2013 door de advocaat M.(...) H.(...) R.(...) K.(...) In de brief staat het volgende : Op 26.12.2012 werd betrokkene in verdenking gesteld van de moord op A.(...) K.(...). Hij staat vermeld als verdachte nummer 3. Er werd een klacht ingediend in Dohar police station. Omdat betrokkene niet aanwezig is, is er een arrestatiebevel opgemaakt op zijn naam, op 11.04.2013.

-FIR (First Information Report) (origineel gezien) 2 pg's (naam van betrokkene wordt vermeld)

Volgens betrokkene staat het volgende in het document :

Op 26.12.2012 werd een zekere A.(...) K.(...) vermoord en ik en anderen worden verdacht van deze moord.

Dit staat niet in de brief maar ik wil het wel benadrukken:

Op het moment van de moord was ik niet meer in Bangladesh, maar in België.

A.(...) K.(...) had al eerder een klacht tegen me ingediend. Ik en mijn familie hebben een probleem met M.(...) H.(...). Hierover heb ik reeds verteld tijdens mijn vorige asielaanvraag.

Volgens de tolk (112) staat het volgende in het document :

=> Control n° 243

=> FIR werd ingediend onder het artikel 154 "of Criminal Act Code"

=> Subdistrict police station Dohar => Case n° 17/143

=> Datum van het besluit en het overmaken naar het politiebureau : 27.12.2012 Ondertekend door M.(...) M.(...) R.(...) Officer in Charge Dohar PS Dhaka Dd 27.12.2012

-Proces Verbaal (origineel gezien) 2 pg's (naam van betrokkene wordt vermeld)

Volgens betrokkene staat het volgende in het document :

Op 26.12.2012 werd A.(...) K.(...) op weg van zijn werk naar zijn huis ontvoerd en vermoord.

Volgens de tolk (122) staat het volgende in het document :

=> Proces Verbaal

Verzoeker : M.(...) H.(...) Dd 27.12.2012

-Charge Sheet (origineel gezien) 5 pg's (naam van betrokkene wordt vermeld)

Volgens betrokkene staat het volgende in het document :

Hierin staat dat ik word verdacht van moord op A.(...) K.(...). Er werd een "charge sheet" tegen mij en nog 4 andere personen opgesteld.

Volgens de tolk (122) staat het volgende in het document :

Control n° 272

=> Charge sheet n° 28 ; dd. 04.04.2013 Ingediend en ondertekend door K.(...) I.(...) S.(...) Inspector (S I) Dohar PS Dhaka dd 04.04.2013

-Arrestatiebevel (origineel gezien)

Volgens betrokkene staat het volgende in het document :

Hierin staat dat ik word verdacht van moord en dat ik niet aanwezig ben om voor de rechtbank te komen.

Volgens de tolk (122) staat het volgende in het document :

=> Judicial Magistrate en onderzoeksrechtbank Bron : Dohar PS , case n° (...) 12 Article : 302/34 BPC Overheid versus N.(...) A.(...) en anderen (betrokkene zijn naam wordt vermeld)

=> Handtekening : onleesbaar

Judicial Magistrate en onderzoeksrechtbank Dhaka, dd 11.04.2013

-Originele envelop waarmee de documenten werden opgestuurd.

Hoe bent u aan deze documenten geraakt ?

Deze documenten werden me opgestuurd door mijn advocaat uit Bangladesh. Ik heb ze vorige week donderdag ontvangen

Is er een specifieke reden waarom u vandaag deze documenten voorlegt?

Met deze documenten wil ik aantonen dat mijn leven in gevaar is.

Indien ik geen problemen zou hebben, dan zou ik terugkeren naar Bangladesh.

Al meer dan 10 jaar hebben ik en mijn familie problemen met het slachtoffer en zijn broer.

Het slachtoffer en zijn broer hebben een klacht ingediend tegen mij omdat ik hen zagezegd lastig viel. Ik weet niet wie de echte dader is van de moord op A.(...) K.(...).

Heeft u contact met familie en/of vrienden in Bangladesh?

Ik heb nog contact met mijn advocaat. Hij vertelt me dat de familie van A.(...) K.(...) een machtige familie is en dat ze voortdurend problemen veroorzaken. Hij vertelt me ook dat mijn familie zich niet veilig voelt. Ze hebben schrik dat ze zullen worden aangevallen door de familie van A.(...) K.(...) omdat ze in dezelfde regio wonen. Mijn familie verplaatst zich dan ook vaak.

Wilt u iets toevoegen aan uw verklaring?

Indien nodig zal ik contact opnemen met mijn advocaat zodat ik nog meer bewijzen kan voorleggen."

2.4. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de neergelegde documenten het volgende gesteld: "(...) betrokkene hierbij een FIR (dd. 27.12.2012) naar voren brengt, alsook een proces verbaal (dd. 27.12.2012) een charge sheet (dd. 04.04.2013) en een arrestatiebevel (dd. 11.04.2013); betrokkene tevens in het bezit is van de enveloppe waarin hij deze documenten zou ontvangen hebben; betrokkene aan de hand van deze documenten zijn oorspronkelijke vluchtmotieven alsnog wil staven; echter dient opgemerkt te worden dat de vluchtmotieven van betrokkene reeds gedurende zijn vorige asielpcedures beoordeeld werden; er daarbij door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan het asielrelaas van betrokkene; dan ook door de Belgische asielinstanties geconcludeerd werd dat documenten een geloofwaardig relaas wel kunnen ondersteunen, maar dat ze de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet kunnen herstellen; overigens ook gesteld werd dat vervalste documenten in Bangladesh gemakkelijk te verkrijgen zijn; voornoemde documenten niet van die aard zijn dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen en dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen beschouwd worden; betrokkene vervolgens ook een brief van zijn advocaat in Bangladesh (dd. 25.04.2013 naar voren brengt; de bewijswaarde van dergelijke brief gering is; deze brief immers op eenvoudig verzoek van betrokkene is opgesteld door diens advocaat, wiens taak erin bestaat de belangen van zijn cliënt te behartigen, wat betekent dat deze brief niet als een objectief element kan beschouwd worden, maar louter als een verklaring vanwege een niet onbevooroordeelde bron; betrokkene dan ook over geen enkel begin van bewijs beschikt teneinde aan te tonen dat zijn leven in gevaar is in Bangladesh en dat hij er (onterecht) verdacht zou worden van de moord op A.(...) K.(...); betrokkene evenmin kan aantonen dat zijn familie vreest aangevallen te zullen worden door de familie van A.(...) K.(...); dit immers louter beweringen zijn van betrokkene, zonder meer; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. (...)"

2.5. De Raad wijst erop dat (oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). (Oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (nog oudere) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

2.6. Verzoeker lijkt het oneens met de beoordeling van de bewijswaarde van de brief van zijn advocaat, doch hij weerlegt geenszins de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat "deze brief (...) op eenvoudig verzoek van betrokkene is opgesteld door diens advocaat, wiens taak erin bestaat de belangen van zijn cliënt te behartigen, wat betekent dat deze brief niet als een objectief element kan beschouwd worden, maar louter als een verklaring vanwege een niet onbevooroordeelde bron" waardoor de bewijswaarde ervan uiterst gering is en deze onmogelijk als een "ernstige aanwijzing" kan worden beschouwd. Verder beweert verzoeker dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat overige door hem neergelegde documenten niet als "nieuwe gegevens" zouden kunnen worden aanzien

“omdat ze niet voldoende geloofwaardig zijn”. Deze bewering van verzoeker vindt echter geen steun in de bestreden beslissing. In de beslissing kan immers nergens worden gelezen dat de door verzoeker neergelegde documenten ongeloofwaardig zouden zijn. De Raad wijst er in dit verband op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook kan nagaan of de aangevoerde gegevens *“nieuw”* zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5672 (c)). Een stuk dat er enkel toe strekt al bij de eerste asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven, bevat geen nieuwe gegevens in de zin van (oud) artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet (cf. RvS 21 oktober 2008, nr. 187.209). In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de neergelegde FIR, het proces-verbaal, de charge sheet en het arrestatiebevel gesteld dat verzoeker met deze documenten zijn oorspronkelijke vluchtmotieven wenst te staven, maar dat deze vluchtmotieven reeds tijdens zijn vorige asielaanvragen werden beoordeeld en ongeloofwaardig werden bevonden. Het feit dat verzoeker met de thans neergelegde stukken zijn oorspronkelijke asielmotieven wenst te staven, terwijl deze ongeloofwaardig werden bevonden, wordt door verzoeker niet betwist. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg op die grond rechtsgeldig tot het besluit komen dat verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe gegevens had aangevoerd in de zin van (oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden in zijn bewering dat de gemachtigde van de staatssecretaris (oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.7. Waar verzoeker ter terechtzitting verwijst naar een arrest van de Raad van 1 augustus 2013 met nr. 107 901, stipt de Raad aan dat de verwijzing naar een arrest niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Inhoudelijk dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing die aan de basis lag van het bedoelde arrest, in tegenstelling tot in onderhavig geval, wel degelijk uitspraak werd gedaan over de geloofwaardigheid van de door verzoeker neergelegde documenten waarbij verwezen werd naar het valse karakter van de eerder door verzoeker neergelegde documenten. Hoewel het aan hem toekomt om dit aannemelijk te maken, toont verzoeker niet aan dat de feiten in beide zaken analoog of commensurabel zijn.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van (oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN